

[Estrup]

min mening godt for det kommende arbejde i retsudvalget.

Jeg vil imidlertid gerne pege på et principielt problem vedrørende offentlighedslovens udstrækning, som kun strejfes i det foreliggende lovforslag, og som stort set ikke har været taget op i den hidtidige debat. Man kunne kalde det spørgsmålet om folketingets aktindsigt.

Det er en kendt sag, at folketinget på en lang række områder er dårligere informeret og specielt informeres senere end en stor del af offentligheden, ikke mindst organisationerne. Det gælder planlagt lovgivning, hvor de fleste ministerier helt systematisk udveksler synspunkter og forslag med interesserede organisationer uden nogen form for orientering af det relevante folketingsudvalg eller partiernes ordførere, men det gælder også redegørelser, som udarbejdes i ministerierne, principielle afgørelser, som træffes, hvor der har vist sig fortolkningsproblemer, høringsvarer etc. Meget ofte informeres folketinget først, når disse sager omtales i dagspressen.

Det foreliggende forslag til offentlighedslov viderefører den gældende lovgivningsbestemmelser, hvorefter dokumenter i sager om lovgivning er undtaget fra aktindsigt, indtil der er fremsat lovforslag i tinget. Det er forståeligt, at man i ministerierne gerne vil have fred og ro til at forberede lovgivningsinitiativer, men det er ikke i alle tilfælde rimeligt, at man derved kan forhindre folketinget og offentligheden i at få kendskab til de overvejelser og undersøgelser, som en planlagt lovgivning har ført til. Specielt forekommer det anstødeligt, hvor lovgivningsinitiativer før forelæggelsen i folketinget forhandles så indgående med de interesserede parter, at en række politiske muligheder reelt er udelukket.

Rent bortset fra lovgivningsinitiativer er der en række tilfælde, hvor folketinget kun med besvær og oftest meget sent kan skaffe sig den information, som andre ganske automatisk modtager ved at figurere på ministeriernes postlister. Det forekommer ikke rimeligt, og det er i hvert fald en u hensigtsmæssig anvendelse af folketingsmedlemmernes knappe tid, hvis de ligefrem skal udfolde detektivvirksomhed for at opnå samme informationsniveau som organisationer, presse m.v.

Jeg finder det nødvendigt, at vi får en afklaring af dette problem under det videre

arbejde med offentlighedsloven. Det drejer sig ikke om at nedbryde grænserne mellem den lovgivende og den udøvende magt, men alene om at sikre folketinget et tilstrækkeligt informationsniveau. Jeg håber derfor, at justitsministeren også på dette punkt vil være parat til fordomsfrit at overveje ændringer i forvaltningspraksis.

Sluttelig kan jeg på mit partis vegne sige, at vi meget gerne bidrager til, at der skabes et bredt politisk flertal om denne lovgivning. Det vil kræve en del ændringer i de foreliggende forslag, men det vil efter min mening være anstrengelserne værd, i betragtning af den vægt man må lægge på bred folkelig opbakning af og tillid til offentlige myndigheds virke.

Birgith Mogensen (CD):

Det står fast, at alle folketingets partier er interesserede i etablering af en generel forvaltningslov og en ny lov om offentlighed i forvaltningen. Men derefter hører enigheden stort set op.

Dette er jo en genfremsættelse, og debatten den 29. marts 1984 viste, at der er store meningsforskelle med hensyn til principper, punkter og detailproblemer. Jeg kan jo sige: det er der da også, når det drejer sig om andre beslutnings- eller lovforslagsdebatter her i folketinget. Men jeg tror alligevel, at man vil give mig ret, når jeg påstår, at der heldigvis går år imellem den sværhedsgrad for opnåelse af definitive beslutninger eller kompromiser, som i dette tilfælde er en kendsgerning.

Når jeg fremkommer med denne udtalelse, er det som nævnt, fordi debatten om disse to lovforslag den 29. marts 1984 viste, at kløfterne var meget dybe visse partier imellem. Desuden fortalte debatten, at de fleste ordførere ikke havde megen fast grund under fødderne. Usikkerhed og famlende udsagn og standpunkter var mit indtryk af omtalte debat. Kun ét parti, nemlig VS, var helt sikker på, hvad det ønskede at disse to lovforslag skulle indeholde og ikke indeholde. Jeg tillader mig at betragte venstresocialisternes målsetninger desangående som utopisk og ulad-siggørlig overnærdemokratisk ønsketænkning. I SFs indlæg den 29. marts 1984 indgik også småglimt af hr. Lengers strategi, men